

KÄK

KÄK 4/65

Julkaisija	Turun Yliopiston Savo-Karjalainen Osakunta
Päätoimittaja	Tuija-Riitta Siu- tila
Toimitussihteeri	Kirsti Sovinen
Talous	Kauko Laine
Kansi	Raili Väätäinen
Avustaneet	Pauli Liukkonen Raimo Rahkonen Jukka W. Viljo Kenkkunen

4.12.1965

Joulukäkeä suunniteltaessa huomasin syksyisen toimeliaisuuden varsin paljon liikkuneen osakuntien välisen yhteistyön ja maakuntaan kohdistuvan aktiviteetin piirissä. Jutut kerääntyivät kuin itsestään näiden asioiden ympärille. Ja mikä ihmeellisintä, työkenttä on tuntunut mielenkiintoiselta. Toimiminen tällä sektorilla ei nykyisellään ole vain tietyn viran velvoitetta ja usein suoraan perinteiden pohjalta toteutettavaa rutiinityötä, vaan jatkuvaa kokeilua, työtä, joka antaa mahdollisuudet henkilökohtaisten suunnitelmien tekemiseen ja toteuttamiseen.

Vastikään valmistunut maakuntaan kohdistuvan työn pitempiaikainen toimintasuunnitelma edellyttää onnistuakseen melkoista panosta nimenomaan osakunnan halli-

tukselta. Vaikeutena, mutta samalla toivottavasti myös kannustajana on aikaisempien vastaavanlaisten kokemusten puuttuminen. Lähdeettäessä kaevailenaan esimerkiksi osekunnan ja savo-karjalaisten kuntien välistä yhteistyötä matkailun alalla on tartuttu tehtävään, joka osakuntamme toimintamuotona on ollut täysin tuntematon.

Jos arvostellaan aikaansaannoksia näin lukukauden lopulla - olkoonpa kysymys erikseen tai yhdessä hallituksesta ynnä tavallisista osakuntalaisista - täytyy todeta, etteipä aika sentään pelkästään lipsahtanut siihen paljon parjattuun kaljanjuontimentaliteettiin. Kun nyt saatiin aikaan merkittävimpanä em. suunnitelma ja kevätlukukaudella vielä pystytään siitä toteuttamaan työjärjestyksen edellyttämä vaihe, ei voi muuta kuin toivoa osakunnan monitahoisessa toiminnassa kasvavaa mielenkiintoa ja arvontoa tätä linjaa kohtaan.

ITÄSUOMALAISTEN OSAKUNTIEN EDUSTA -
JAIN KOKOUKSESTA

SKO:n aloitteesta ja viime keväänä pidetyn samanlaisen kokouksen toivomuksesta pidettiin Turussa 30.10 itäsuomalaisten osakuntien edustajain kokous, johon kaikki muut paitsi ISO Jyväskylästä olivat lähettäneet edustajansa.

Kokouksessa keskusteltiin eri osakuntien mahdollisista yhteistyöhaluista, maakunta-toiminnan yhteistyöstä, yhteisestä tempauksesta ja opintoneuvonnasta.

Savo-Karjalaisten taholta toivottiin kokoukseen lähdeittäessä yhteistoiminnan vakiinnuttamisesta kiinteämuotoiseksi esim. valtuutettujen muodostaman neuvotteluelimen avulla. Kuitenkin ensimmäisellä keskustelukierroksella kävi ilmi helsinkiläisedustajain taholta, että tällaiset suunnitelmat ajautuisivat karille. Yhteistyöhaluja tuntui kylläkin kaikilla osakunnilla olevan. Yhteiseksi toteamukseksi tuli, että tällai-

sia tapaamisia tullaan järjestämään tarpeen vaatiessa.

Yhteistyön eri mahdollisuuksina mainittiin maakuntaseminaarit, kotiseuturetket, osakuntavierailut, osakuntien kesäretket, opintoneuvontatyö sekä toiminta Itä-Suomen neuvottelukunnassa ja karjalaisten osakuntien valtuuskunnassa. SKO:lle ainakin kaksi viimeistä elintä olivat melkoisen tuntemattomia ja tyytyväisinä ottivat Savo-Karjalaisten edustajat vastaan kutsut edustajain lähettämisestä tulevaisuudessa myös näihin elimiin. ÖFN:n edustaja esitti ajatuksen yhteisen kultturilehden perustamisesta.

Yhteisen ponsilauseen mukaan maakunnallista kulttuuritoimintaa tullaan tehostamaan ja muiden osakuntien edustajat tullaan toivotamaan tervetulleiksi kesäpäiville.

Opintoneuvonnan koordinoimisessa päätettiin pyrkiä siihen, etteivät eri osakuntien jär-

jestämät kiertueet sattuisi päällekkäin. Edelleen oli kokous sitä mieltä, että opintoneuvonnassa on pidettävä tärkeänä vertailua eri opiskelupaikkakuntien tarjoamien mahdollisuuksien välillä. Lisäksi esitti KO:n edustaja ajatuksen yhteisen julkaisun painattamisesta opintoneuvontatyötä varten.

Ajatus yhteisetä maakunnallisesta tempauksesta jätettiin tutkimusvaiheeseen.

Lopuksi korostettiin entistä tehokkaamman informaation vaihdon tarpeellisuutta. Tämä voitaisiin järjestää esim. kulttuuri-sihteereiden kirjeenvaihdon avulla.

Erittäin miellyttävähenkisen kokouksen jälkeen jatkui yhdessä olo muissa mukavissa paikoissa.

Pauli Liukkonen

§§§§§

OSAKUNTAMME TOIVOT

Osakuntamme beaanit ovat osoittaneet olevansa primus inter pares l. ensimmäisiä vertaistensa joukossa. Viime vuonna perustettiin nk. beanineuvosto, mikä sai valtakunnallista huomiota osakseen. Neuvoston piirissä puhkesi beaneiden aktiivisuus kukkaan, ja tämä toiminta jatkuu uusien toivojen astuttua näyttämölle.

Tänä syksynä on beaneiden toiminta organisoitu uudella tavalla siten, että kullakin beanineuvoston jäsenellä on ryhmä johdettavanaan. Osa beaneista kuuluu mainosryhmään, osa somistus- tai ohjelmaryhmään, jotkut ovat isännän (beanineuvoston isännän), emännän tai sihteerin apulaisia. Eri ryhmänsä muodot nk. pikaryhmä, johon kuuluvat kaikki helposti käsille saatavat beaanit (lähellä asuvat ja puhelimen omistavat) ja jotka voidaan sen vuoksi kutsua toimittamaan pikaisia hankintoja ja muita tehtäviä.

Beaanit ovat ilmaisseet olemassa oloaan monella miellyttävällä tavalla. He ovat olleet suorastaan esimerkkinä civiksille. Esimerkkeinä heidän vilkkaasta sisäisestä ja ulkoisesta toiminnastaan mainittakoon: He ovat järjestäneet illanvieton ja pitäneet kokouksia sekä vain beaanineuvostolle että kaikille beaneille. Osakunnan hallitus kunnioitti neuvostoa - tai päinvastoin - viettämällä sen kanssa yhteisen railakkaan karonkan. Ideoita ei ole beaneilta puuttunut, ja niitä oli antaa myös ideakilpailuun. Ohjelman suunnittelu ja esittäminen on heidän vahvoja puoliaan, sen näyttää taas käsillä oleva pikkujoulujuhla. Yli osakuntarajojen beaanimme ovat niittäneet mainetta, kun eräs beaanineuvoston jäsen on koonnut jazz-orkesterin, ja TAP:issa istuvat isännän ja sihteerin paikalla samoin beaanineuvoston jäsenet.

Itsenäisyyspäivä lähestyy, ja monien aaneiden voi todeta kunniakkaasti ansainneen nauhansa.

HAJAMIETTEITÄ JA -HAVAINTOJA TALVEN
OSAKUNTAVIERAILUISTA

ÖFN:iin lähdettiin lauantaina 20.11. siinä neljän maissa - tai oikeastaan hiukan yli, että Reeta ehti mukaan. Joukkoa oli mukana kolmattakymmentä sielua. Laulu alkoi vanhan hautausmaan kohdalla, eikä ihan heti loppunutkaan. Yritin säestellä huuliharpulla, mutta kun sen ääni ei oikein kuulunut omiinkaan korviin päätin lopettaa. - Anteeksi: aloittaa eväiden nauttimisen.

Matka sujui rattoisasti Hiidenpirtille (kastepiste) asti ja eteenkinpäin (helpotuneena).

Seitsemän kieppeissä havaitsimme istuvamme ÖFN:n mukavissa nojatuoleissa tarinoiden teräviä isäntäväen kanssa. Hetken päästä ilmaantui paikalle osakuntamme civis ja harrastusmerkin haltija Seppo Pirskanen - yhtä vääräleukaisena kuin ennenkin.

Kahdeksalta istahdettiin pöytään ja ryhdyttiin voileipiin sekä olueen. Vähän -

hyvin vähän - väliä ÖFN:n kuraattori ilmoitti aluksi kellon, sittemmin KONG-KONGin avustuksella laulun nimen, ja sitten laulettiin. Obligatooristen osakuntanauhojen vaihdon ja vuosijuhlajulkaisun luovutuksen jälkeen laulettiin taas vanhaan tapaan. Sitten otettiin ja sitten... Välillä tanssittiin zorbaa ja oli muutakin mukavaa. Ja sitten me laulettiin. Taidettiin loppuillasta pyörähdelläkin.

Paluumatkalle lähdettiin yhden tie-noissa kahdenkyrmenen minuutin pituisten ja laadultaan lämpimien hyvästelyjen jälkeen Kotimatka sujui pienen unisuuden vallitessa - ainoana mieliinpainuvan herkkänä hetkenä oli hiljaisella metsätaipaleella komento: " Tytöt vasemmalle ja pojat oikealle ". Tupulle tarttui tiensyrjästä vaatteisiin pikkujoulukuusi - pieni se ainakin oli.

Osakuntaan saavuttiin aamun hiljaisina hetkinä. Siellä sitten aamukahvin lomassa turinoitiin vielä pitkään kertailien hauskoja hetkiä ÖFN:ssä ynnä ihastellen matka-

muistona tuotua valoilmoitustaulua, ja päätettiin mahdollisimman äkkipikaisesti uudistaa kyseisenlainen retki.

WiOlaiset pistäytyivät piristämässä lauantai-iltaa 27. 11. parinkymmenen ihmisen joukolla. Aluksi ilta ei oikein luiskahtanut liikkeelle, mutta WiOlaisten - ilmeisesti matkalla syntyneen - janon vuoksi pikapikaa avatun baarin antimet tekivät tehtävänsä, ja pian juttu luiskahteli kuin kesärenkainen auto jääkelillä.

Laulukin lähti liikkeelle hilpeiden vieraiden vetäessä - ja se oli tosiaan laulua. Melkein kateenkorvana sitä hetkittäin kuunteli.

Jutustelun lomassa tuli asiallistakin asiaa - saatiin mukavia tietoja WiO:n suunnittelemasta maakuntaseminaarista - mutta siitä sitten toiste tarkemmin.

Illan alkupuolella Karkolan Reeta ja Kujalan Matti luovuttivat nauhoja sekä vuosijuhlajulkaisun tämän talven traditioita noudattaen.

Ilta jatkui lauleskelun, tarinoinnin ja tanssahtelun parissa rattoisasti, ja kun sitten aamuyöstä tuli vieraille lähdön aika olimme kaikin toteamassa tällaisten kontaktien merkitystä osakuntaelämän piristäjänä - eli vuoroi ko vierais käyvää ni lust on kummallakkii.

Jos sitten ryhtyisi ennustajan epäkiitolliseen työhön, niin mieleen tulee lähinnä kaksi osakuntavierailua kevään aikana: ISO ja KO.

ISO:ssa käydään tammi-helmikuun vaihteessa maakuntakiertueelta palatessa lauantai-iltaa viettämässä. Jyväskyläläisten erinomaisen vieraanvaraisuuden tuntien vierailua odottaa vesi - vertauskuvallisesti - kielellä.

Karjalaisen Osakunnan vierailun ajankohdasta ei tällä hetkellä ole varmaa tietoa. Tulossa kuitenkin ovat. Varmasti mukava vierailu, osakuntiemme yhteistyö kun nykyään on harvinaisen kiinteää ja suhteet niin lämpimät, että kohta ilmeisesti tar-

vitaan SKO:n ja KO:n välille kuuma linja.

Eipä sitten tältä istumalta sen kummempaa osakuntavierailuista.

Rami

&&&&&&&&

KO:n PRAASNIEKAT

KÄKen aina valpas toinittajakunta huomioitsi tässä taannoin syyspuolella, tarkennin sanottuna marraskuun alkupäivinä, maailnanpoliittista tilannetta tarkkaillessaan, että Karjalainen Osakunta on valmistautunassa maankuuluun juhlaansa, jota myös Praasniekoiksi kutsutaan. Ja niinpä siinä sitten kävi, että tuli tutustuttua noiseen tilaisuuteen vähän tarkemminkin.

Praasniekat on alkuaan kirkollinen karjalainen juhla. Osakunta viettää sitä vuosittain omassa huoneistossaan varsin tarkkojen perinteiden mukaan. Perinteelli-

syys ei kuitenkaan kahlinnut tai jäykistännyt, vaan tunnelma oli alusta alkaen kotoinen ja vapaa. Tähän vaikutti mm heti alkuilmoitus: "Pojat, vanhan praasniekkatavan mukaan: takit pois." Kukapa sitä nyt arvokkaaksi paitahihesillaan. Eli kuten juhlaesitelmäitsijä, professori Aimo Turunen totesi: "Olihan minulla kirjoitetukin puhe täällä takataskussa, mutta mikäpä sitä nyt, näin ilman takkia". Toistuu kuulema vuosittain joka puhujan kohdalla. Takittomuus sopikin paremmin tyyliin poppoossa, josta monet olivat kansallispukuisia.

Osakunnan juhlasaliin, kolmen pitkän pöydän ääreen sopii 130 henkeä ja täyttä oli. Tapaa tulla juhlaan vain avec ei - onneksi - yleensä tunnustettu ja siksipä ei ollut myöskään etukäteisen laadittua istumajärjestystä, kutsuvieraspöytää lukuunottamatta. Osakunnalla on omat saviruukut, joista sitten illan nittaan nautittiin karjalanpiirakoita ja -paistia.

Ohjelmapuoli - tervehdyssanat, kvartettilaulua, puhe, huilunsoittoa, yhteislaulua - oli samanlainen kuin useimmissa vastaavissa juhlissa. Karjalaisten laulu piti ensin laulaa lopuksi, mutta havaittiin, ettei se sovi viimeisenä olevan Heikki Suutelan yksinlaulun jälkeen (olisi jäänyt liian varjoon) ja siirrettiin siis alkuun. Osakunnan monivertisena esiintyjänä Heikki kertoi etsineensä uutta ohjelmistoa Sibeliukselta, mutta kun sopivaa ei sattunut löytymään, siirtyi Helismaahan - ja löytyi.

Osakunnan valiooppoo, Starikkaritarikunta, kutsui Praasniekoissa joukkoonsa 3 uutta jäsentä. Ritarikunta perustettiin kolmisen vuotta sitten, starikat merkitsi Karjalassa kylän vanhinta ja arvokkainta miesryhmää. Ritarikuntaan pääsee jäseneksi vain jo ennestään jäsenenä olevien päätöksestä kutsuttuna. Edellytyksenä mm. neljän vuoden toiminta osakunnassa. Jäseniä tähän mennessä vajaan 20. Oma ritari-

merkki kuuluu kuvaan.

Tanssahtelun alkuunsaattamiseksi oli siirryttävä viereisiin huoneisiin, salista korjattiin pöydät pois. Laulu jatkui koko juhlien ajan viereisessä huoneessa useimmiten Heikki et kitaran opastuksella "Virallinen" puoli oli ohi, epävirallista kesti pitkälle aamuyöhön - siitä ehkä joskus toiste.

Aamulla klo 9.00 alkoi Praasniekkajuhlijoille polkuretki - 15 tai 30 km..

Mukavaa oli
Tuikku

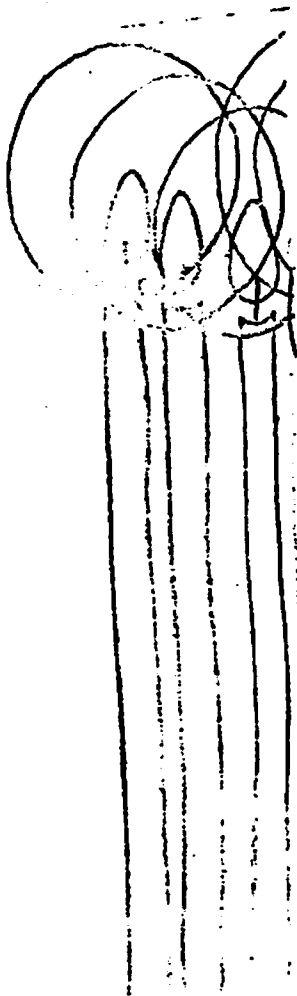
&&&&&&

Kun Eesti Osakondin kävijät syksyllä saapuivat reissultaan, soitettiin Vilin äidille että poika nyt on tuotu osakuntaan. - "Vai niin. Pistäkää pitkäkseen ja valelkaa vedellä."

1/5/5/5/6/6/6/6/6/6

JOULUPUKIN PÄIVÄ

Keskellä valkoista hankea istui kauralyhde, ja sen ylimmille oksille oli istutettu nälkäinen punatulkku. Tulkku oli tosiaan aito vanhan ajan punatulkku jopa siinä määrin, että sen rintapielissä oli yhtä rehevä väri kuin ohikiitävän joulupukin verisuonin koristellussa nenässä. Lahjakäärö oli suuri ja mahtava, punainen, kuinkas muuten. Ohranjyvä leikki joululeikkejään joulupukin vasemmassa silmässä saaden koko talvisen luonnon näyttämään entistä pehmoisemmalta vaikkapa pikkuisen pyllähtää tiepuoleen. Tien oikea ja vasen reuna olivat saaneet vitival koi-

sen ja putipuhtaan lumipeitteen, jota siellä täällä rikkoi pikkupojan pienenpienin ynnä peräti epävarmoin suksin puhkottu latu. Viereillä kulki varmasti ja vekaasti paljon suuremmilla ja leveämmillä suksilla hiihdetty opaste. Olivat lyöneet nurin kantakirjakuisen - isä ja pikkuinen poika. Olihan mistä tä lyödä, naapurilla riittä metsää. Eläköön pojat, maanviljelyksellä oli naapurilla tapana selvittää talon taloutta ja vaurautta. Mikäpä siinä siis isän ja pojan jouluaattona elellä, kun naapurissequin oli 50 lypsävää. Jouluaattoilta läheni uhkaavasti ja talon tapoja noudatellen pöytä notkui jouluherkkuja: silakkalaatikkoa ja hernekeittoa. Varpunen nokki omia herkkujaan ikkunan kittireunuksesta, ja syvä rauha peitti koko maailmallisen luomakunnan. Eteisessä nokki joulupukin keppi lattiasta sälöjä ja perheen kiltit lapset juttelivat nokkavia. Onkos täällä, kysäisi pukki tullessaan ja sai vastansa myötämielisen myöntävän vasteuksen. Terveisiä, kertoi pukki, ja toivoteltiin.

vastaan sitä samaa. Oli pukin helikopterista loppunut pensa tuonne naapurin pellolle. Isä ajatteli toisenlaisten polttoaineiden pukilta loppuneen, mutta talon kaljapullonmittainen naskali ryhtyi heti utelemaan lentovehkeen teknisiä ominaisuuksia. Pukki puhui vääntömomentin suhteesta polttoaineen kulutukseen ja kehui sen olevan kohtuullisen. Isä ja äiti vaihtoivat merkittävän katselmuksen, mutta lapset kärttivät pukilta lentokyytiä. Mitäs turhia, kehui pukki ja lupasi tuoda ensi vuonna oman kopterin penikoille. Matka on pitkä ja janottaa, sanoi yksin kaks pukki, vääntihe väärille säärilleen ja painui porstuan kautta pellolle. Reapi parilastua portaista, tikun päästään ja putelin poveltaan. Imihe vääntömomenttia ja vääntäytyi työläästi pyöränsä päälle ja läksi pyörimään korvatunturia kohti. Ei vaan ehtinyt kuin kauralyhteen kohdalle, kun ystävälliset poliisisedät tarjosivat kyytiä lähimpään louluhotelliin. Punatulkku katseli punaisia auton takasilmiä hetken ja jatkoi yksinker-

teista ateriaansa. Syö, juo ja iloitse, si-
teerasi punatulkku seitsemää veljestä, on-
han nyt joulu. Keskellä jouluista vitivalkoa
istui kouralyhde ja sen ylimmille oksille
oli istutettu nälkäinen punatulkku.

Joulurauhan

Joulun W

ENNAKkoa MAAKUNTAKIERTUEESTA

Tammikuun lopulla pitäisi sitten jo lähteä. Lähteä oikein tosissaan, isolla joukolla ja pää ahdettuna täyteen opinto-
neuvontaa, matkailutoimintaa, yhteistyö-
aatteita, osakuntatyötä - tietoa, joka määränpäässä sitten puretaan noin vain na-
pista painamalla abiturienttien ja vähän muidenkin iloksi.

Pitkän tähtäimen maakuntatyösuunnitelma alkaa siis toteutua. Viikon verran kestävälle reissulle lähtenee n. 20-25 osakuntalaista omalla bussilla, matkaa kertyy 1500 km. Reitti on valittu: Lappeenranta - Savonlinna - Joensuu - Varkaus - Kuopio - Jyväskylä.

Parinkymmenen hengen poppoo saattaa tuntua suurelta. Perusteeksi esitettäköön matkasuunnitelman monipuolisuus. Yhtä kaupunkia kohden on varattu yksi päivä ja jotta ohjelma saadaan läpi on kutakin toimintaa varten oltava oma ryhmänsä. Opintoneuvojat kiertävät kouluissa selittelenässä Turun opiskelumahdollisuuksia, asunto-olosuhteita, tarvittavia varoja, ylioppilaskuntaa ja osakuntaelämää. Toinen ryhmä hoitaa neuvottelut kunnansien kanssa osakunnan ja kunnan välisten kontaktien ylläpitämisestä ja mahdollisesta parantamisesta, Saman ryhmän harteille jäänee myös paikallisten matkailuviranomaisten ja -asiantuntijoiden kanssa keskusteleminen ja pohjan

luominen tämän alan yhteistyölle. Kolmannen ryhmän muodostaa hupipoppoo. Se järjestää joka kaupungissa illanvieron teineille ja huolehtii ohjelmista. Tätä varten Turkuun joululomaksi jäävät osakuntalaiset on asetettu vastaamaan esityskelpoisen speksin syntymisestä. Hyvä olisi olemassa myös kopripallojoukkue, joka haastaisi teinit otteluun noin vain niinkuin vähän show-mielissä ja yhteispeli-hengessä, mutta taitaa jäädä syntymättä.

Joensuussa järjestetään vain neuvottelut ja hupitilaisuudet, opintoneuvonta jätetään pois. Tämä korvataan pari viikkoa myöhemmin lähettämällä edustaja Karjalaisen Osakunnan hupiviikolle hoitamaan Turun osuus heidän opintoneuvontansa yhteydessä. Näin päästään tarkoituksenmukaisimpaan tulokseen. Vastaavasti toivomme muista itäsuomalaisista osakunnista edustajia omalle kiertueellemme.

Jyväskylä matkaetappina merkitsee vain vierailua ISO:ssa ja siten ilmeisesti

parasta mahdollista päätöstä viikon suururakalle.

Tällä hetkellä lähetetään kirjeitä kouluihin, varataan majoitustiloja ja tiedustellaan edullisinta bussikuljetusta Joululoma levätään - speksin merkeissä - mutta kun keväällä aloitetaan, aloitetaan kin melkein suoraan kiertueella. Jokohan pitäisi pistää rullaamaan puhetekniikan - vaiko mieluummin koripallon - harjoitukset ?

++++++

" Joulua "
toivoo Ruuskis

++++++

KUKA TAPPOI KULJETTAJAN ?

NIMISMIES VILJO KENKKUSEN JATKOKERTOMUS
JATKUU.

"Ei voi sun saakeli", sanoi konstaapeli Pikkunen oikaisten koko kaksimetrisen ko-
meutensa koko pituuteensa. Olin täysin samaa
mieltä hänen kanssaan. Harvemmin sentään
joutuu tilanteeseen, jossa saa viikon vanhan
ruumiin kiinni varomattomuudesta liikenteessä
Laskimme äijän maahan ja keskityimme kiroi-
lemaan. Konstaapeli Pikkunen keksi aina kaik-
kein mehevimmät. Vainajan auto paloi omaksi
lystikseen louhikossa, eikä sen hyväksi ollut
enää mitään tehtävissä.

Koko juttu oli lavastettu, sen nyt älysi
passipoliisikin. Auto oli ajettu metsään ja
vainaja pantu sen rattiin sekä sitten tui-
kattu tuleen.

- Onko tämä sama auto, joko oli kirkonky-
lässä?

- Sama auto ja sama mies. pomo.

- Tai kaksoisveli, lisäksi semellä, kun

tiesin, että meitä katseltiin. Pikkunen ei ollut virkapuvussa; varikko ei pystynyt toimittamaan hänen hartienmittaansa sopivaa kokoa; ja siksi kukaan ei tiennyt, keitä olimme.

- Lähdetään nykimään, sanoin Pikkuselle.

- Mutta eiks tää kaveri haluais mukaan, vastusteli Pikkunen.

- Eihän se ole mitään virkkanut, sanoin ja lähdin kävelemään edellä. Nousimme autoon ja lähdimme metsätietä edelleen. Selitin suunnitelmani Pikkuselle: Jollakin oli suunnaton tarve saada vainajallemme kuolin-syy ja me olimme sattuneet tuon jonkun tarvitsemaksi yleisöksi. Vastapelurimme ei ollut ottanut huomioon, että autoa voitaisiin seurata. Muutaman tunnin päästä töihin menivät tukkiautot olisivat ilmeisesti olleet paljon parempaa yleisöä. Oli parempi, kun konna luulisi jutun menneen täydestä, vaikka vainaja ei ollutkaan kerinnyt palvaentua aivan kypsäksi.

Ajoimme kiertotietä jälleen päätielle

ja pysähdyimme ensimmäisen talon kohdalla. Kello oli noin kolmen maissa, ja oli kesäyö. Koputin hiljaa talon avoinna olevaan päätyikkunaan toivoen ihmettä ja kas: oin osunut aivan oikeaan. Pörröinen tytönpää ilmestyi ikkunaan pelokkaasti vilkuillen.

- Hyvää huomenta, vallesmanni täällä vaen sanoin mahdollisimman virallisella äänellä, pitäisi päästä puhelimeen nyt heti.

- Porstuan ovi on auki, vastasi tytön pää ja hävisi.

Painuimme Pikkusen kanssa porstuan ovesta sisälle mahdollisimman kiireesti, ennen kuin tyttö kerkiäisi löytää aamutakkia yöpaitansa peitoksi. Onneksi hänellä ei ollut sellaista. Hän oli niin jännittynyt, ettei nähnyt mitään sopimatonta tilanteessa. Pikkuselta melkein valui kuola suusta. Soitin tietotoimiston edustajalle ja kerroin, että piirissä oli sattunut kuolemaan johtanut auto-onnettomuus, jossa surmansa oli saanut johtaja Aadolf Skunk Helsingistä. Loppuun lisäsin, että poliisi tutkii asiaa.

Tämän uutisen jälkeen ei tarvinnut muuta kuin odottaa, kuka tulisi hakemaan Pikkusen vainajalta talteen ottamia papereita.

Talon naimaikäinen tytär tuli vielä saatamaan meitä porstuaan. Nouseva aamuaurinko paistoi niin somasti tytön yöpaidan läpi, enkä malttanut olla vilauttamatta silmäkulmaani ohimenessäni.

- On terveen näköisiä nuo maalaistytöt, sanoi Pikkunen vastausta odottaen.

Aamu alkoi kansliassa tavanomaisesti. Iltapäivälehdien toimittaja soitti ja kyseli onnettomuudesta, Kerroin vain lyhyesti, että onnettomuuden on todettu johtuneen liian kovasta vauhdista. Sen pitäisi rauhoittaa konnaa. Lähetin pojat hakemaan pois ruumiin ja autonromun. Pojat lähtivät ja lupasivat katsella ympärilleen. Kanslisti oli hyvällä tuulella ja keitti kahvit. Minun kahvini oli kuitenkin mennä väärään kurkkuun:

Kansliaan purjehti tiukkaan mustaan kävelypukuun puettu kookas vaaleaverikkö. Hänen silmänsä vaikuttivat itkettyneiltä,

mutta se suorasteen puki häntä. Hänen tukkan-
sa oli kammattu siististi päälle, ja hän
oli maalaamaton. Hänen myötään kansliaan
saapunut tuoksupilvi sei kanslistin katso-
maan minuun pitkään. Ruove Skunk esittäytyi
ja kutsuin hänet takahuoneeseen. Kanslistin
silmät muuttuivat koviksi, kun suljin väl-
oven. Nainen niiskutti pitsinenäliinensa
suojaissa ja istuutui syvään nojatuoliin, jon-
tarjosin hänelle. Se oli juuri niin syvä,
että hänen oli pakko antaa hameensa nousta
pitkälti yli polvien, mutta se ei näyttänyt
tätä leskeä häiritsevän. Minulla oli sellai-
nen tunne, että hän tarkkaili minua. Siispä
jatkoin omaa rooliani tässä draamassa. Leski
veti syvään henkeä ja aloitti sointuvan tum-
malla äänellä. Yritin näyttää niin kiinnos-
tuneelta, kuin osasin, kiinnostuneelta hänes-
tä itsestään.

- Luin samun lehdistä siitä eilisiltaises-
ta ja tulin niin nopeasti kuin ennätin. Hir-
veätä.

-Otan osaa, meillä ei ollut tileisuutte

auttaa. Kaksi ohikulkijaa löysi miehen no-
nehtyneenä, valehtelin sujuvasti.

- Vaadin kuitenkin, että juttu tutkitään
tarkoin, sanoi nainen. Hän oli hengitelles-
sään pitkiä sisäänvetojaan ikää kuin huo-
maamattaan evannut kävelypukunsa ylimmän
napin, niin että sain kurkistella, jos vain
julkesin.

Äkkiä hän alkoi nyyhkyttää hiljaa. Koe-
tin olla niin lohduttavan näköinen kuin suis-
suinkin ja hain hänelle lasillisen konjak-
kia nurkka-kaapista.

- Saen kai viedä rakkaani ruumiin mu-
kanani Helsinkiin, nyyhkytti nainen ja
suuntasi minuun todellisen gasellinkatseen,
en mitenkään haluaisi antaa hänen jäädä t-
tänne enää kauemmaksi aikaa.

- Jaaha, ajattelin itsekseni, nainen ha-
luaisi tutkimuksia, mutta ei antaisi suo-
rittaa ruumiineveuste. Äijäraukka oli ilmei-
sesti kuollut liian aikaisin, tai sitten
ukosta löytyisi vahva myrkkykonsentraatio.

-Olkaa niin kiltti, kuiskasi leski hil-

jaa ja katsoi minua enovesti huomattessaan minun empivän. Voi antakaa minun viedä hänet, pyysi hän kumartuen pöydän yli ja tarttuen molemmiin käsin käsivarteeni. Ote oli läm lämmin ja hyväilevä, katsoin häntä silmiin ja tutkin hänen kauniita kasvojaan ja ojentettua joutsenkaulaansa. Hänen kaulaaukostaan avautuva näky kiehtoi silmääni.

Äkkiä ovelle koputettiin hiljaa ja sihteerini tuli sisään. Leski alkoi samassa taas muistuttaa leskeä. Sihtööri kumertui ja kuiskasi korvaani: Etuhuoneessa on kaksi miestä ja odotushuoneessa mies ja nainen ja kaikki ovat saapuneet hakemaan vainajaa. He eivät tiedä toisistaan mitään.

-Ohoh, sanoin hiljaa.

(jatkuu)

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry should be supported by a valid receipt or invoice. This ensures transparency and allows for easy auditing of the accounts.

Secondly, it is noted that regular reconciliation of bank statements with the company's ledger is essential. This process helps to identify any discrepancies early on and prevents them from becoming larger issues. It also ensures that the company's financial position is always up-to-date.

Furthermore, the document highlights the need for clear communication between all departments involved in financial operations. The finance team should work closely with sales, procurement, and operations to ensure that all financial data is correctly recorded and reported.

In conclusion, maintaining accurate and up-to-date financial records is crucial for the success of any business. It provides a clear picture of the company's financial health and enables informed decision-making. By following the guidelines outlined in this document, the company can ensure that its financial records are always accurate and reliable.